

Quina solució per al conflicte?

written by Pau Miserachs | 20 d'octubre de 2021

Tal com es va desenvolupant la política tant a Catalunya com a Espanya, hi ha cada dia més gent que no creu que el conflicte tingui solució si les coses no canvien.

Els moviments de ERC, a segon nivell, deixen veure que hi ha voluntat de parlar, però no es veu es pugui arribar a una solució al conflicte. Catalunya vol més poder polític, la plena sobirania que Pedro Sánchez nega dient, en el Congrés del PSOE a València, que "Espanya és la pàtria dels catalans i treballen per la convivència i la concòrdia en la unitat d'Espanya".

No s'oblida el fracàs de la via unilateral del 2017 ara que la Secretària General d'ERC Marta Rovira en una entrevista a 324 diu que no estem preparats i no s'ha de tornar a fer... Però a Espanya hi ha enuig amb les resolucions dels tribunals europeus que han donat la raó al President Puigdemont.

Aquest enuig s'explica per la no acceptació del fet nacional català per part de la societat espanyola que vol mantenir a Catalunya el domini castellà acabat d'imposar després de la guerra civil. Espanya no troba el seu lloc en el món democràtic, mentre la ultradreta avança i porta la política espanyola a una situació de deriva decadent.

Catalunya vol anar cap a la llibertat i protegir-se de les properes crisis. Cal treballar més enllà dels partits que són minories i que no acaben representant la massa social, sinó a la minoria dominant en cada moment sota unes sigles polítiques.

L'independentisme i l'1 d'octubre del 2017 no són una farsa, sinó una llarga marxa cap a la llibertat i una societat

pacífica amb un alt sentiment identitari. Catalunya és sens dubte un país diferent dels altres. Catalunya segueix vivint sota un Estat centralista i uniformador, suportant la violència en les reaccions de l'Estat contra la dissidència independentista. Contra la Catalunya independent no hi ha idees ni projectes. Només violència i repressió.

El ressorgiment nacional de Catalunya després de la dictadura permet obrir un futur d'esperança, llarg i difícil d'assolir. Però la voluntat ciutadana és majoritària a Catalunya.

Els partits al Govern intenten superar les conseqüències del fracàs del 2017, però també treballar per recuperar la plena sobirania que no es pot confondre amb la descentralització administrativa que proposa el govern Sánchez.

D'acord amb el Dret Internacional el dret inalienable de poble català a decidir el seu futur no és competència de les Corts espanyoles que constitucionalment són les dipositàries de la sobirania de la nació espanyola en la que Catalunya està englobada. El dret històric de Catalunya de decidir no té encaix en la legislació positiva d'Espanya i per tant no accepta donar sortida a les aspiracions nacionals dels catalans.

Catalunya és una nació sense Estat que reivindica el seu dret a la independència que no és competència de les Corts espanyoles. El govern Sánchez ha d'acabar admetent que Catalunya té raó i no oposar la Constitució com a mur infranquejable, puix que el model autonomista ja ha esgotat totes les possibilitats d'encaix.

Les circumstàncies polítiques, com diria l'historiador Jaume Sobrequés, no afavoreixen inicialment el canvi de voluntat negativa del govern espanyol sempre a punt per rebaixar les pretensions catalanes. A Madrid volen que renunciem a exigir el dret a la sobirania de Catalunya. Així ha passat cada vegada que s'ha presentat la oportunitat. Ara s'ha de

replantejar la posició espanyola per la via democràtica que és la que ha seguit Catalunya.

Ha de desaparèixer l'animositat extrema en relació a les reivindicacions catalanes i no pretendre seguir amb la negativa a dialogar sobre tots els punts que està reclamant el govern català. El que s'ha dit en el Congrés del PSOE a València no pot ser el límit del diàleg entre Catalunya i Espanya, com tampoc ho pot ser la Declaració de Granada del 2013. Els drets irrenunciables son imprescriptibles i no es poden variar a gust del poder.

Els plantejaments del govern espanyol han de canviar obrint el camí per una solució democràtica, és a dir el referèndum d'autodeterminació, reconeixent que Catalunya té dret a tenir un Estat propi.